

տալով՝ կ'ըսէին թէ յոպոպին սիրտը
կուշտի ցաւի դեղ է, և թէ յոպո-
պին լեզուն մարդուս վզին կապելով՝
յիշողութիւնը կը զօրանայ. փետուր-
ներուն ծուխը զօրաւոր դեղ է փորու-
ճճիի դէմ. մորթը մարդուս ճա-
կատը դնելով՝ գլխու ցաւը կը քաշէ.
դարձեալ կ'ըսէին թէ որ մէկը յո-
պոպին արիւնը ակընջին տակը քսելու
ըլլայ, ուրախալի ու զուարճալի երազ-
ներ կը տեսնէ: Եւ առասպելները հի-
մա մոռցուած են. իսկ թէ ինչու է
որ աս գեղեցիկ թռչունը անարգ կը
սեպուի, ասոր ուրիշ պատճառ չենք
գտներ՝ բայց եթէ իրեն դարչահո-
տութիւնն ու անախորժ ձայնը:

ՏՆՏԵՍ ԱԿԱՆ ԳԻՏՈՒԹԻՒՆ

ԵՐԿՐԱԳՈՐԾՈՒԹԻՒՆ

Ստի՛ նման բոյսերը գործնէ պահելու հարս:

Ընկերները ու խոնաւ երկիրներու մէջ
երբոր սոխ կը ցանուի, ամենեւին ա-
ռաջ չգար. վասն զի գետնին թա-
ցուածքէն արմատին վրայ բորբոս
կը կապէ. անոր համար է որ կը սկսի
ծղօտին գոյնը փոխուիլ, ու կամաց
կամաց կը դեղնի, տերեւներն ալ կը
լիւկին: Եւ բանիս դարմանը ածուխի
փոշին է, որ դիզուած ածուխներուն
տակը կը գտնուի: Վանի որ սոխին
կամ անոր նման բոյսերուն հունտը
չես ցանած, երկիրը աղէկ մը փորէ
կակրղցուր յետոյ վրան կէս բթաչափ
թանձրութեամբ ածուխի փոշի ցանէ,
ու ետքը թեթեւ կերպով երեսէն խառ-
նէ որ հողին հետ միանայ, ու ցանէ
հունտդ:

Եւ ատ փորձերը ըրած են աս բանիս
վրայ, և ամէն ալ յաջողեր են: Տաս-
ներհինգ ոտնաչափ երկայն ու հինգ
ոտք լայն արտ մը կայ եղեր սոխի՝ գիր-
քը շատ թաց ու խոնաւ, ասոր մէկ
կողմին վրայ վերոյիշեալ գործողու-

թիւնը ընելով, այսինքն ածուխ խառ-
նելով շատ աղէկ սոխեր բուսեր են,
իսկ ան մասին մէջլիններն՝ որուն հո-
ղին մէջ ածուխի փոշի չկայ եղեր՝ բո-
լորն ալ բորբոս կապելով փճացեր են:
Եւ դրուած փոշին չոր պիտի ըլլայ.
չոր պահելու համար ալ կրնաս մէկ
ծածկի մը տակ դիզել, ու վրան խո-
տերով գոցել:

ՃԱՐՏԱՐՈՒԹԻՒՆ

Սէնեպի Լեւիտէ:

Հիւս ատենի դեղերուն մէջ, ին-
չուան հիմա ալ արեւելոց մէջ, ամե-
նէն անուանի դեղը կրնայ ըսուիլ թե-
րակէս կամ թերիակէ ըսուածը: Եւ
անունը յունարէն է, ու գաղափարն ը-
սել է, որովհետեւ բաղադրութեանը
մեծ մասը իժի միս է. ինչպէս որ մեր
Լեւիտէն ալ կ'ըսէ. «Օրնչ չար քան
զօճ կայցէ. և ի նմանէ թերիակէ»:

Ու մանք կ'ըսեն թէ թերիակէն հը-
նարողն է՝ Լեւիտի Լեւրոմաքոս անու-
նով Լրետացի բժիշկը. բայց աւելի
հաւանական կ'երևնայ թէ ասոր բուն
գտնողն եղաւ մեր միջին Տիգրանին
քեռայրը մեծն Սիհրգատ, որ Պոն-
տոսի թագաւորն էր. և աս բանս հին
հեղինակներն ալ կը հաստատեն. վր-
զի Պլինիոս կը պատմէ թէ երբոր
Պոմպէոս յաղթեց Սիհրգատայ, ա-
նոր արքունեացը մէջ գտաւ շատ տե-
սակ գրքեր բուսաբանութեան ու
բժշկականութեան վրայ, ու լատի-
ներէն թարգմանել տուաւ. ասոնց
մէջն էր նաեւ թերիակէի վարդապե-
տութիւնը իր ձեռքովը գրած. թե-
րիակէն թէ նիւթէ բաղադրուած էր,
կ'ըսէ նոյն պատմիչը. աս բանս կը
հաստատեն նաեւ Պոմպէոս Լինէոս,
Սերենոս Սամոնիքոս, Վաղիանոս
ու Սելսոս: Եւ նոյն մատենագիրները